

O Mášence a třech medvědech

Byla jednou jedna holčička a té říkali Mášenka. Bydlela s tatínkem a maminkou v dřevěném domečku u lesa. Maminka vždycky Mášence říkala, aby do lesa nechodila. Byl totiž hluboký a Mášenka by se v něm mohla lehce ztratit.

Hluboko v tom lese bydleli v domečku tři medvědi. Táta medvěd, máma medvědice a malý medvěd Míša. K obědu si uvařili kaši a než trochu vychladla, šli na krátkou procházku.

Tou dobou se proti zákazu vydala do lesa také Mášenka. Po chvíli zjistila, že zašla příliš daleko a neví jak zpět. Bloudila lesem, ale ne a ne najít tu správnou cestu domů.

Po chvíli přišla Mášenka k domečku. Nahlédla okýnkem, ale nikoho neviděla. A tak vešla dovnitř. Bylo tam teplo a krásně to tam vonělo, až z toho Mášenka dostala hlad. V kuchyni byl velký stůl a tři židle. Vylezla na tu největší. Ta byla pro Mášenu moc velká. Druhá, menší zase byla moc tvrdá, ale ta třetí byla akorát. Mášenka se posadila a tu uviděla na stole tři mističky s kaší. Vedle každé misky ležela lžice. Jedna byla velká, druhá menší a třetí, Míšova, byla nejmenší. Kaše ve velké misce byla moc horká. Kaše v prostřední, menší misce byla zase moc studená. V té nejmenší mističce byla kaše akorát, a tak ji Mášenka celou snědla. U jídla se houpala na židličce a rozhlížela po světnici, až pod ní židle praskla. Poté vešla Mášenka do ložnice. Byly tam tři postele. Mášenka si lehla do největší z nich. Postel ale byla moc tvrdá. Druhá, menší postel byla zase moc měkká. V nejmenší postýlce se Mášence leželo nejlépe. Bylo v ní teplo a byla tak pohodlná, až se Mášence začaly zavírat oči.

Jen co děvčátko usnulo, vrátili se medvědi z procházky do své chaloupky. „Kdo seděl na mé židli,“ řekl táta medvěd. „A kdo seděl na mé židli,“ zeptala se máma medvědice. „Také na mé židličce někdo seděl a celou ji polámal,“ řekl malý medvídek Míša. Rozzlobený táta medvěd pokračoval: „Kdo jedl z mé misky?“ „Také z mé misky někdo ochutnával,“ odpověděla máma medvědice. „Z mé misky také někdo jedl a všechnu kaši mi snědl,“ fňukal malý medvídek. Až malý medvídek

Míša přestal plakat, vydali se medvědi do ložnice k postýlkám. Táta medvěd zase rozzlobeně bručel: „Kdo ležel v mé posteli a celou ji rozházel?“, „A kdo ležel v mé posteli?“, řekla máma medvědice. „A v mé posteli stále někdo spí“, plakal medvídek Míša. Rozzlobený táta medvěd probudil Mášenku a vyhnal ji z postele.

Jakmile však medvědi spatřili krásné děvčátko, přestali se zlobit. Mášenka medvědům pověděla příběh o tom, jak se zatoulala, bála se a měla velký hlad a medvědi jí vše odpustili. Z Mášenky a malého medvídka Míši se stali nerozluční kamarádi a hráli si od rána až do večera.